

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske Slovence.
PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Čena Novin je na leto vsakoml na njegov naslov 6 K.
 Sklupac v edno fano 4 K.

Čena Novin v Ameriko je na leto 12 K.
 Čena ednega droben je doma 6 filerov.

VREDNIK:

KLEKL JOŽEF

vp. pleb. v Crensovelh, CSERFOLD, Zalamegye.
 K taml se more pošlati naročnice i vsi dopisl, nej
 pa v tiskarno.

Vsi naročniki tak domači kak amerikanski
 dobijo k NOVINAM brezplačno vsaki meseca
 „Marijin List“ i na konci leta „Kalendar
 Srca Jezusovoga.“

Nekaj veseloga vam povemo, dragi naročniki!

Od Telovoga do Srca Jezusovoga, to je od 7. do 15. Junija bomo za darovnike, ki na podporo M. Lista in Novin darujejo, sv. meše služili. Vsaki mesec se zvün teh meš opravi za nje še edna sv. meša. I da je podpora cele hiše dar, sv. meše tak zračamo pred stol smilenosti večnoga Boga, pred šterim mo mi vsi ednok tudi stali, ka za celo hišo, za žive in pokojne se služijo sv. meše. Vsaka hiša ma suzno stran tudi ne samo veselo i potrebuje božjo pomoč. V ednoj ne ga krüh služječega doma, v drugoj beteg kraljije, tretjo kuga pohaja, v štrtoj nega mira, tū greh lada, tam se pa proti, tū ne ga blagoslova, tamodnot se pa šče odseliti. Pa kje so vsi doma? Jeli kak malo hiš je najti, kje bi vsi tak pri stoli lepe slovenske hiše sedeli, kak pred par leti?! Raztrgana so srca skoro povsod. Žaluje mnoga-mnoga hiša. Pokojnih mamó brez računa. O vse te rane zna zvrčiti i bo tudi zvrčilo sladko, neskončno dobro i vsmiljeno Srce Jezusovo. Za to mo služili te svete meše. Povrnemo z duševnimi dari zemeljski dar darovnikov, naj zahvalnost izkažemo do naših dobrotnikov, ki so nas dozday podpirali i ki nas še zatem tudi bodo, kaj iz poniznoga srca v imeni naše dobre nebeske Matere, Dev. Marije tudi prosimo.

Lani smo z dugom dokončali. Blūzi dvejezero koron smo zadužili, to je več izplačali pri naših listah v toj neizmernej dragoči, kak dohodkov meli. Letos, če brez duga ščemo leto dokončati, moremo naj menje dvanajsetjezero kron podpore dobiti. Lani smo polovino, to je 6000 kron dobili, malo še više, letos more podvojeno biti to. Zato se obrnemo z poniznov prošnjov do dragih Slovincov, naj nas podpirajo z zemeljskimi dari, ka njim mi zato nebeske damo, nebeske po spisah naših i po molitvah i svetih mešah. Za sebe niti ednoga filera ne prosimo i ne vzememo. Za vas vse prosimo, za vaše duše, ka bi njim po lepom čtenji povekšavali vero, potrdjavali vūpanje, vužigali ljubezen do Boga, ka bi vam,

ljūbi Slovinci, spravili lepo, veselo večno domovino. Če ščete to doseči, te nas podpirajte, če vam je pa to ne povoli, te pero doldenemo i mo se skrbeli samo za svojo dušo. Vse od vas visi. Ali mi se vūpamo. Večina velika večina našega ljudstva je verna, ma dobro srce i zarazumi potrebe časa.

Vūpamo se zato, da nam prošnje ne odklonite. Vūpamo se, da obdržite svoj slovenski domek, svoje Novine, M. List in kalendar. To je edna velika slovenska hiša našega kraja, v šteroj prebivajo vsi naši Slovinci iz vseh krajov, vūpamo se, ka ne pustite te že močno gorzozidane hiše podreti, šteroj dragoča zdajšnja jako-jako podkapa podlago. Vūpamo se, ka iz obilnosti vašega bogatstva — da teliko penez je ljudstvo nikdar nej melo kak zdajma - obilno podprete svojo slovensko hišo, svoje slovensko čtenje. Vūpamo se to od bogatcov. Od sirot prosimo drugo podporo: ponizno njihovo molitev. Edna zdrava Marija pobožne sirote jezero srce gene na darovitnost. Ve sirote zato le molite za razširjanje božjega kraljestva po naših milih pobožnih slovenskih spisah. Poleg darov za podporo se odprejo za vas tudi še obilnejši dari po naših listah, kak dozday, pa dozday so vam nabrali že tudi mnogo naši listi. Zato pa sirote, molite, le molite v naše namene, ka Jezusovo diko močno razširimo po pisanoj božjoj reči.

Dare prosimo od vsakoga ali tak, kak i kda i keliko je mogoči darovati. Kda što prevūpa, naj pošle našemi vredništvu, posebno pa li prosimo te mesec Srca Jezusovoga. Obsipani smo z jezermi nevolami, zato pa odprimo svoje dare posebno te mesec, ka se nam to neskončno vsmiljeno Srce tudi na vsmiljenost odpré. Ki so malo predtem poslali podporo, naj zdaj nikaj ne pošlejo. Nikomi nadležni, neprilični neščemo biti. Bog nas vari kaj takšega samo še misliti. Samo z dobre vole prosimo Bogi na čast nej za sébe, kak i kda i keliko je što premogoči dati. Oj dobro si to vsi zapomnimo. Sveto Pismo nam pravi naime: „Veseloga darovnika ljūbi Bog.“ (II. kor. IX. 7.)

Lani se je zgodilo, ka ravno v tis-

tih dnevah, kda so se sv. meše služile za darovnike i njihove domače, se jeh je več z sveta odselilo v večnost. Neki moški je celo naglo, brez spovedi vmro. Povejte, je ne to kaj neizrečeno tolažljivoga za te vmirajoče, ka so te dušo pūščali, kda se je najsvetejša daritev za njé odpravlala, kda je Jezus sam odpirao svoje vsmiljeno Srce pred njimi na oltari. Pa vsaki mesec se služu za njé še posebno edna meša. Ne de nas to nagibalo na vsmiljenost? Na drugom sveti zvedite samo, na kak dober interes ste dali svoje peneze, kda ste ž njimi podpirali krščanski tisk, zato ka ste ž njimi pomagali sebi i mnogim drugim dušam samoga Jezusa Kristusa dobiti.

Vrednik.

Kje je prava tolažba.

Pred mnogo leti je živela v Austraciji, v mesti Sidney neka dovica. S pranjom mestnoga perila je služila krüh za sebe in za svojo družino. Bila je protestantka, rada je čtela sv. Pismo, goreče molila in bila močne vere. Gda je prala ali peglala v maloj sobi, je zdaj pa zdaj obrnola svoje suzne oči na postel, v šteroj je težko hripala petletna hčerkica. Vse vūpanje za ozdravljenje je bilo zgūbleno. — Zakaj pa — je djala tužna mati sama pri sebi — Bog ne bi mogeo ozdraviti mojega deteta? On je ešče zdaj tisti kak nigda gda je hodo po toj zemli in ozdravlaó betežnike.

Komaj v red dene svoje delo, vzeme dete v naročje in z bratom ideta v protestantsko cerkev. Potem položi dete v predsoho in se poda k pastéri (tak se zove protestantski duhovnik) proseč ga, naj njoj je ozdravi.

— Brezi dvoma se ti meša v glavi, — se te zdere nad njov.

Da ga je pa li prosila in silila, pozove drugoga pastéra, ki jo pita, či je zaistino zato prišla da bi njoj dete ozdravo.

— Ravno zato, odgovori.

— No, ti si pa gotovo znorela, se norčuje z nje.

— Ne sam znorela, ne. Pa prosim vas, ali so Apostolje ne zdravili betežnikov?

— Oni so, nego mi ne živemo več v onom časi, tudi ne moremo činiti to ka so oni činili.

— Dobro; pa je Kristus ne oblubo svojim vučencom: „Dela, štera jaz činim, bote tudi vi činili, in ešče vekša dela kak moja bote činili, kajti jaz idem k Oči.“ Nato je odprla svojo biblijo in kazala na Jezusove reči, sterc je povedao rekoč: „Ovo, jaz bom z vami do konca sveta.“

— Nadale pitam, — je djala in vdarila s pesnicov po stoliči, vi pravite, ka nemate te oblasti, se sme zato praviti ka ste Jezusov sluga?

Pastir je migao z ramami, pomiljavajoč siroto žensko.

— Či mi vi ne morete ozdraviti deteta — pravi — potem bom šla iskat koga drugoga, ki ma vekšo oblast kak vi; škoda je namreč iti k takšemi, ki nema oblasti.

To rekši, vzeme dete in se napoti v cerkev Device Marije. Tū so ravno katoličanski pūšpek Polding mešurali na čast Devici Mariji, štere svetec se je tisti den obslužavao.

Brat Benedikt, sakristan, je pri vratih stao. Ves začuden gleda žensko, ki je pod zmečavov komaj stopala. Prišedša k dveram, njoj pomore odložiti težko breme. Ženska pa nato zača pripovedavati zakaj je prišla.

— Vi sirota žena zaistino verjete, ka vam naš škof more ozdraviti vaše dete? — jo pita. Jaz njemi naznamim po sv. meši.

— Malo potem se prikažejo pūšpek i jo pitajo: Hči moja, li za istino maš, ka jaz morem ozdraviti tvoje dete?

— Tak močno verjem v to, kak verjem ka je eden sam Bog v nebi.

— Dobro, nesi je k oltari — pravijo škof.

Brat Benedikt in mati sta prinesla malo beteznico pred oltarove stopnice. Komaj jo odložita, pridejo škof in namažejo z oljom deteti roke pa noge, proseč goreče Boga za pomoč in blagoslov. Nazadnje pa dajo malo s toga olja tudi materi s prošnjov, naj doma večkrat namaže dete in naj moli ništerne molitvi, drugi den pa naj pride nazaj.

Čiravno z velikim trūdom, je drugi den itak prišle nazaj sirota mati s svojim detetom štero je položila pred oltar, gde so škof mešurali. Tri dni zaporedoma so pūšpek opravlali sv. mešo za dete — štero je po tretjoj meši zdravo in črstvo stanolo iz svojega ležišča — a materno srce je plavalo v največjoj radosti. Škof stopijo k njoj rekoč: No, moja hči — ščeš iti zdaj nazaj k protestanskomi pastéri?

— O, nikdar, nikdar več, odgovori mati.

Par tjeđnov po tom dogodki, se je v škofovoj cerkvi opravlala genliva slovesnost. Dvajset kotrig iz rodbine one matere, in ta sama z detetom vred, je klečalo v velikoj pobožnosti pred Marijinim oltarom. Prišli so se odpovedat krivoj protestantskoj veri in so stopili pod plašče jedino prave in svete Katoličanske cerkvi. Nazadnje so

potrdili svojo vero s prijemom sv. obhajila. — Kak negda je Jezus na Marijino prošnjo prvo čūdo včino v Kani Galilejskoj tak i zdaj pri toj svetoj meši. Sam živ Jezus Kristus je pri sv. meši na naših oltarah. Verjemo mi to? Dūšice odgovorite! (Poljski siew.)

Bojna — Mir.

Na Ruskom je nova vlada. Pet ministrov je iz tabora socialistov. Naznani nam je ta zdaj pogoje mirū. Nešče tūjih držav, sloboda mora zavladati na sveti, vsaki narod naj sam odloči kam šče slišiti, mirū zasebnoga pa z nami ne do sklenjavali, ki Rusijo, Srbijo, Črnogoro, Romanijo, en del Francoz-koga in Belgium držimo z našimi zavzniki v rokah. Ne verje nam, ka bi se zaistino radi mirili i zato pobūdjava vojsko svojo, naj nas napadne. Samo ka tū je slabo znamenje za njo to, ka prosti vojaki neščo bogati častnikov, ka zroka volo so višji generali naznani vladi svoj odstop od vojske i samo zato so duže ostali pri njej, ka je vlada ne sprejela njihovoga odstopa. — V Stockholmi na Svedskom si pa socialisti pogučavlejo od mirū, kak bi njemi pot pripravili. Od teh je nikaj ne čakati, zato ka so med sehom tudi v največšem sovraštvi. Talijanski socialisti so niti ne šli na te shod. A ruske vlade poziv, šteri celomi sveti naednok ponūja mir i ne samo ništerni državam, brčas odmev dobi po vsem miroželnom sveti i nas pripela bliže k negdašnjoj mirovčini. Poročila z bojišč so ta:

Talijansko bojišče. Talijani so opešali. Zgūbe so meli neizmerno velike, dobili pa nikaj. Posebno štajarski Slovenci i černovički 41. p. polk sta je navčila pri Svetoj Gori, naj ne sega po slovenskoj zemlji. Samo pri Vodica so nekaj malo napredūvali, vsega ve več od dva kilometra. Prek Soče smo je pa znova nazajstirali. Zgrabili smo više 13000 Talijanov, oni pa okoli 4000 naših. V Tirolu naši začo napadati.

Na drugih bojiščah tudi povsod dobro stojimo i napade sovražnikov odbijamo.

Novomešnik.

Veseli glas zvona male vesi je k večernici zvao pobožne vernike. Eden za ovim je stopo vō z svoje hiže in se je paščo v lepo cerkev dičit Gospoda nebe in zemle.

Gda je že cerkev puna bila, ministrant je cinkao, in začnola se je pobožnost. Mladi dūhovnik, novomešnik, Vučko Jožek je stopo k oltari med močnim glasom orgol, šteri glas se je razširio po celoj cerkvi in napuno verne dūše z pobožnostjov. Pri večernici so lepo spevali na čast dragoj Materi, Bl. Devici Mariji; vsaki se je spozabo iz zemle, dūša se je zdignola k nebi, vu večno blaženstvo, gde se je dobra Mati Marija veselila pobožnosti svoje zemelske dete. — Na konci večernice je novomešnik blagoslov dao z Najsvetejšim, naj blagoslov ž njimi vkūp pride domo vu familijo, v hižo.

Po pobožnosti so se verniki lepo tiho pobrali z vsakoga kouta cerkve in dugom redi povrgli hižo božo. Dosta je bilo takših, šteri so k velkomi oltari stopili, poklekoli in ešče ednok na tabernakel svoje oči vrgli z zdihanjem iz srca kipečim, v šterom je vsa njuva potreščina bila.

Sveče so edno za drugih vgasili, orgol glas je zanemo, ljudje, šteri so ešče v cerkvi bili, so pomali odišli in nišče več nej ostao v njoj. — Dūšeci dim se je širio v zraki in napuno je cerkev. Te je z segeštije vōstopo sūhi, krotkoga pogleda novomešnik. Okoli se je zgledno in ponizno je stopo k oltari, gde njegov dober vučiteo prebiva.

Velki oltar je okinčeni bio z najlepšimi rožami. Sladki dūh se je širio okoli oltara, od štere dūhe so angelje na oltari dremali, kak tisti, šteri z zapertimi očmi molijo.

— Oh, kak je dobro tū biti!...

Na okni so se sunčeni traki z menjali: ednok so notri stopili, drugoč so se pa vōpotegnoli, kak či bi slovo jemali od mladoga dūhovnika. — Ja, on slovo jemle, slovo od domače cerkve, od sladkoga domačega Najsvetejšega, od dobrega Jezusa. Poznao je vso želo, vse vūpanje toga svetoga mesta. Pri tom oltari je začo Gospodnomi Bogi slūžiti kak mali dvorjenik, pri tom oltari je čūto pozivanje Jezusovo za dūhovnika, pri tom oltari je slūžo obprvim svojo sveto mešo Vekivečnomi. V malo cerkvi k Jezusi so je paščo vsigdar, od Njega proso blagoslov, pomoč, od Njega proso lepo čisto srce v kakšem njegovo presveto Srce veselje ma. Zdaj pa je dragi Jezus vse, vse spuno, zdaj si vse s sehom vzeme daleč, daleč. Ali ešče eden den pred domačim oltarom more biti, ešče edno vōro, edno veselo, žalostno veselo vōro, celi žitek vredne četrt vūre tū more prebivati z hvalodavanjem, z jubilejom.

„Jezus, o moj dragi Jezus!...“ — V tistom zdihanji je bilo celo morje lūbeznosti mladoga dūhovnika. Ponizno, tiho je gučao z lūbim Zaročnikom, srce je močno bilo.

... Dragoga Jezusa božje in molbe

100 litrov domače pijače

Elpis!

vkrepčevalne, tēne in žejo gasēce si more vsaki sam napraviti za male stroške. V zalogi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškatełka, meta, pomaranče, strašnica in višnja. Neuspeh izključen. Ta domača pijača se pije po leti mrzlo po zimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenōnim navodilom stanejo K 12 poštine prosto proti povzetji. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepčajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgūbili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno šte. 85. Moravsko.

vredno presveto Sree, neizrečena globočina lubezni in smilenja, vretina vseh milošč, dopusti naj se k Tebi obrnem, naj se napuni mojemladosrce z tvojo ljubavov...

Naj sprosím Tvojo dobroto, Tvojo sveto miloščo na moj duhovni žitek jas nevreden Tvoj sluga, šteroga si k Sebi zdigno, šteromi si darüvao nebesko oblast. Zdaj nišče nej v Tvojoj svetoj hiži, vsi so odišli, lekaj so se že spozabili z Tebe, kak nigda jas... Sam pred Tebom klečim, samo angelski šeregi Ti dvorijo, o posluhne me, posluhni me!

Či si nazaj zmislim na moje življenje, strah me obhaja. Razžalo sam Te z mojimi grehi tak, ka sam nej vreden, da bi me za Svoje dete zvao. Ti si se pa smilüvao meni, z med jezero i jezero lüdi si me odebrao, zdaj pa si me postavo za duhovnika, za pastira tvojih ovčic. — Moj dober Pastir si bio vsigdar. O, kak si me težko čakao vsako leto nazaj v semenišče. Poleg dver tistoga blaženoga mesta si stao, gor si me zdigno na svoje rame, rane si mi vračo, dokeč sam nej znovič zdrav gratao.

Zdaj si me postavo za pastira. Pastirsko palico mi daš v posvečene, slabe moje roke in me pošljes daleč, v tujino glasiti Tvoje kraljestvo, k Tebi nazaj pelat zablodjene ovčice. Pripraven sam, pokoren ščem biti — idem... Ali prosim Te, ostani smenom, daj, da bodem duhovnik poleg Srca tvojega in tak Te bodem nasledüvao do konca svojega življenja. Daj, da dosta düš pri pelam k Tebi, z šterimi ednok Te bodem dičo i molo vu vekivečnoj domovini..."

Po tom si je lice v roke zakopao in je ešče dugo molo.

Drügi den je novomešnik slovo vzeo od svojih dragih roditelov, bratov, sester in od rodbine, pa je odišo daleč, daleč, med nepoznano lüdstvo, v tujno zemlo.

Železni konj (železnica) je dobro bežao z novim kaplanom. Edna vesnica je ostala za drügov, eden varoš za drüгим, tmica je že bila, gda je prišo v novo domovino.

Na postaji je čakao koleslin gospon plebanuša. Kočiš se je ponizno poklono in z veseljem je pozdravo novoga kaplana, šteri si je gorseo na koleslin. Kočiš je drapno med konje in veselo so bežali po velkoj cesti. Poleg ceste so se visiko zdigavali v lepom redi veliki hrasti, iz med šterih se je mesec smejao na novoga duhovnoga pastera. Od postaje do hiže plebanušove je ešče duga pot bila, novi kaplan je meo dosta časa si premišlavati od nove domovine.

Mirno lüdstvo je že počivalo; velka tihota je kralüvala vsepovsedi, samo včasí je bilo čüti srdito lajanje hižo čuvajočih psöv. Nindri nikakše svetlosti nej, novoga kaplana z med lüdi nišče ne čaka...

Zvün vesi z edne hiže pa li svetlost ide skoz okno. Novi kaplan bi rad bio

znao, što stanjüje v tistoj hiži, gde so ešče tak kesno gor. Pitao je zato tiho kočüša:

— „Prosim vas, povejte mi, čida je tista hiža, odket svetlost zhaja?!“ — Kočiš se je nazaj obrno, dol si je vzeo kršćak i pravo je ponizno:

— „Prosim lepo... v tistoj hiži sam Bog stanjüje, to je naša cerkev.“

Kaplan je na tiste reči velko veselje občüto; suza se njem je odtrgala z oči i v sebi je pravo:

— „Nišče me ne čaka, vsaki spi sladki sen. Samo moj dober Jezuš virostüje, On me čaka. Svojo lübezen mi že naprej kaže. — Ne bojim se, On z menom bode vsigdar.“

(Svetlost je zhajala z večnoga lampša cerkve).

Kak si je na Jezüša mislo, je nej vzeo pamet, ka je že pred farofom, gde so ga gospon plebanuš čakali in so ga lübleno pozdravili, kak svojega brata po Kristuši, naj jim na pomoč bode v peljanji düš.

Gradčki kaplan.

Moški, častivci Srca Jezušovoga.

V Jüžnoj Ameriki moški radi svoje družine darüjejo Srci Jezušovom. Po sv. obhajili se vrši to genljivo darüvanje. Rionegro, Los La Ceja, St. Panol krajin moški v té namen vsako leto še duhovne vaje opravijo. Sküпно sv. obhajilo je ravnona Srca Jezušovoga pétek spadnolo neko leto. Šest jezér moškov se je prečüstilo. 20 duhovnikov z nadškofom vred jih je prečüščavalo. Po prečüščavanji so sküпно to zročitev opravili: „Jezusovo sveto Srcé, Tebi živemo, Tebi vmerjemo! Tvoji smo z našimi ženami, z našov decov v radosti, v trpljenji, v žitki i v smrti! Kraljüj, vladaj v vsakom srci, v vsakoj družini. Tvoje krotko, potrpljivo, pokorno, ponizno i ljübeče sveto Srce naj naša srca k sebi čem bole spodobí. Amen“.

Kje té düh kraljüje, ne ga nemira, vse pijanstva i sovraštva. Oj presrečne družine, štere živete iz njega.

Vojaški pozdravi.

Vogrinič Štefan, betežen vojak, od sv. Jelene; naše dobro čtenje so njemi od medü sladkejše zdele, kda je do rok dobo i nepopisno veselje je čüto nad njim; spozna, ka je to apoštolsko delo i obeča, ka de je širo, če ozdravi; Magdič Pavel, 11. strelec; veselje čüti nad slovenskim čtenjom, štero po redi dobi i hoče je podpirati; Kerpič Štefan, prednji topničar, od Grada, vredniki Novin, črensovskoj fari, darovnikom na podporo M. Lista i Novin, gračkim duhovnikom, farnikom, naročnikom, rodbini, sosedom, pajdašom; prosi molitve sveh za mir, naše dobro slovensko čtenje ni do groba ne ostavi, to je njegov slovenski pajdaš na romanskom bojišči; srčno žele, da bi

lepi zgledi toga čtenja tüdi domače genoli, ne pa same vojake. Franc Gomboc, pešak 83. pp.; Vörös Viktor, praporščak 64 pp. z Beltinec i potolažen, razveseljen je vsled čitanja in düšne hrane vsem slovencom, posebno gospodom; Glavač Jožef, stražam. 20. dpp. z Beltinec i pajdaši; Cigan Matjaš, topničar, z Žižkov; prosi naše molitve, da bi ostao nevenljiva nedužna rožica Marijina v njenom püngradi; Réceg Matjaš, pešak 83 pp. jürjenskoj fari; prosi farnike, naj se poskrbijo za zidanje cerkve, oni vojaki do je tüdi podpirali; dekle jürjenske oprosi, naj se prečüstijo párkrat za blaženi mir; Štefanec Matjaš, topničar, z Bratonec, duhovnikom; Marijino dobro dete ostane, štera njemi je teliko dobrot že skazala. Klar J. Magdič J., pešaka 48 dpp. hasnovitne naše M. Liste še Vogrom radiva tolmačita; Forjan Štefan, Erjavec Ivan, domobranskiva topničara, z Lipovec, vsem duhovnikom; prosita njihove molitve, ka verniva ostaneta do G. Boga; slovensko naše čtenje njeva v düši i teli krepí, tečas je ne deneta dol, dokeč je ne prečtela i ne ga te trüjave, ka bi jiva v počinki nehala, če pride naše čtenje, vstaneta za nje, na tjedem dvakrat se zideta i si ne moreta v sladkoj maternoj reči zadošta kaj pogučati od mile slovenske krajine, Šinček Kolman, desetnik 18. dpp., ma naročene, madjarske novine politične i ilustrirane, ali najrej li číte naše slovenske v svojoj maternoj reči, zato ka ga na božo pot pelajo; Bašša Martin, stražamester, z Beltinec, Vegič I. četovodja z Adrijanec, Petek I. desetnik i Krapec Štefan z Ižekovec, pešaki 48 pp. naznanjajo, ka so nastavili vojno pošto z Rusi; gor so postavili edno tablo med naše i ruske postojanke, v to zabili dva cveka, na ednoga devlejo naši vojaki pismo, ona drügoga pa Rusi. Prvo pismo je pri tekno na tablo Krapec Štefan, Pukan Štefan i Golob Štefan, do. nobr. 13 dp. z Bogojine z romanskih gor; Kovač Balaž pešak 28. dpp. z Adrijanec; veliko moč zajima z našega pobožnoga čtenja; Martin Vinkovič, telegrafist; srce se njem veseli nad našim čtenjom.

Dom i svet. — Glási.

Naša vlada je odstopila. Ne znati, bo stalen odstop, ali nej.

Austrija. 30. maja se je zišo avstrijski državni zbor. Casar je sprejeo poslanstva raznih strank. — Med kotrige gospodske zbornice sta imenüvana tüdi Slovenca: polkovnik, vítéz Pogačnik in Dr. Karlin Andraš, püšpek iz Trsta.

Mraz, slano smo meli zadnje dni Risaosčeka. Pohaja nas dober Bog z vsemi šibami. O da bi spoznali to, ki ga neščo spoznati. Proti slani tak obvarjemo svoje sadoveno drevje, če rano, kda kaplje z kakšov rečjov topel dim napravimo. Kakše skalje ali slamo je dobro žgati po zajtreh.

Podpišüjte šesto vojno posojilo. Na bolše odstotke ne morete svojih penez

